

A szarmaták uralma az eurázsiai -steppe-vidék jelentős részén. Történelmüket négy vagy öt fázisra osztja a kutatás. A korai időszakban a dél-Urál-vidéki steppéken, a Volga alsó szakasza mentén és az Azovi-tengertől keletre éltek. Kr. e. 400 és 300 között jelentős tömegeik vándoroltak a Dél-Uráltól a Volgához, majd 300 és 200 között a Fekete--tenger északi partvidékére, ahonnan kiszorították vagy leigázták a szkítákat. A szkítákhoz hasonló nomád -élet-módot folytattak, hasonlóak voltak fegyvereik, öltözködésük és művészetük is, amely a korban elterjedt, ún. állatstílus egyik -változata volt. Az írott források és a -fel-iratokon ránk maradt nevek alapján a két nép nyelve is hasonló, óíráni jellegű volt. Előkelő halottaik sírjai fölé ők is hatalmas földhalmokat emeltek (az eddigi -leggazdagabb a Kr. e. 4. századi filippovkai kurgán), de Kelet-Európában már nagyon gyakran a korábbi réz- és bronzkori -kur-gánokba ásták sírjaikat. Időszámításunk kezdete után több hullámban az Alföldre is beköltöztek (jazigok, roxolánok), itt azonban nomád életmódjuk jelentősen -átalakult, a népesség zöme -falu-lakó földművelővé vált. A Dél-Uráltól keletre eső pusztákon élő szarmaták valószínűleg -közvetlen szomszédai voltak az ősmagyarságnak, de az is meglehet, hogy a kutatók által szarmatáknak tartott itteni csoportok egy része a nomád ősmagyarság közössége volt.